

9 maja. Uroczystość św. Stanisława, biskupa i męczennika, Głównego Patrona Polski. O. Jacek Salij OP komentuje Ewangelię

(Dz 20,17-18a.28-32.36) Paweł, posławszy z Miletu do Efezu, wezwał starszych Kościoła. A gdy do niego przybyli, przemówił do nich: Uważajcie na samych siebie i na całe stado, nad którym Duch Święty ustanowił was biskupami, abyście kierowali Kościołem Boga, który On nabył własną krwią. Wiem, że po moim odejściu wejdą między was wilki drapieżne, nie oszczędzając stada. Także spośród was samych powstaną ludzie, którzy głosić będą przewrotne nauki, aby pociągnąć za sobą uczniów. Dlatego czuwajcie, pamiętając, że przez trzy lata we dnie i w nocy nie przestawałem ze łzami upominać każdego z was. A teraz polecam was Bogu i słowu Jego łaski władnemu zbudować i dać dziedzictwo ze wszystkimi świętymi. Po tych słowach upadł na kolana i modlił się razem ze wszystkimi.

(Dz 20,17-18a.28-32.36)

Paweł, posławszy z Miletu do Efezu, wezwał starszych Kościoła. A gdy do niego przybyli, przemówił do nich: Uważajcie na samych siebie i na całe stado, nad którym Duch Święty ustanowił was biskupami, abyście kierowali Kościołem Boga, który On nabył własną krwią. Wiem, że po moim odejściu wejdą między was wilki drapieżne, nie oszczędzając stada. Także spośród was samych powstaną ludzie, którzy głosić będą przewrotne nauki, aby pociągnąć za sobą uczniów. Dlatego czuwajcie, pamiętając, że przez trzy lata we dnie i w nocy nie przestawałem ze

łzami upominać każdego z was. A teraz polecam was Bogu i słowu Jego łaski władnemu zbudować i dać dziedzictwo ze wszystkimi świętymi. Po tych słowach upadł na kolana i modlił się razem ze wszystkimi.

(Ps 100,1-5)

REFREN: My ludem Pana i Jego owcami

Wykrzykujcie na cześć Pana, wszystkie ziemie,
służcie Panu z weselem.

Stawajcie przed obliczem Pana
z okrzykami radości.

Wiedźcie, że Pan jest Bogiem,
On sam nas stworzył,
jesteśmy Jego własnością,
Jego ludem, owcami Jego pastwiska.

W Jego bramy wstępujcie z dziękczynieniem,
z hymnami w Jego przedsionki.

Albowiem Pan jest dobry,
Jego łaska trwa na wieki.

(Rz 8,31b-39)

Jeżeli Bóg z nami, któż przeciwko nam? On, który nawet własnego Syna nie oszczędził, ale Go za nas wszystkich wydał, jakże miałby wraz z Nim i wszystkiego nam nie darować? Któż może wystąpić z oskarżeniem przeciw tym, których Bóg wybrał? Czyż Bóg, który usprawiedliwia? Któż może wydać wyrok potępienia? Czy Chrystus Jezus, który poniósł [za

nas] śmierć, co więcej - zmartwychwstał, siedzi po prawicy Boga i przyczynia się za nami? Któż nas może odłączyć od miłości Chrystusowej? Utrapienie, ucisk czy prześladowanie, głód czy nagość, niebezpieczeństwo czy miecz? Jak to jest napisane: Z powodu Ciebie zabijają nas przez cały dzień, uważają nas za owce przeznaczone na rzeź. Ale we wszystkim tym odnosimy pełne zwycięstwo dzięki Temu, który nas umiłował. I jestem pewien, że ani śmierć, ani życie, ani aniołowie, ani Zwierzchności, ani rzeczy teraźniejsze, ani przyszłe, ani moce, ani co wysokie, ani co głębokie, ani jakiegokolwiek inne stworzenie nie zdoła nas odłączyć od miłości Boga, która jest w Chrystusie Jezusie, Panu naszym.

(J 10,14)

Ja jestem dobrym pasterzem i znam owce moje, a moje Mnie znają.

(J 10,11-16)

Jezus powiedział do faryzeuszów: Ja jestem dobrym pasterzem. Dobry pasterz daje życie swoje za owce. Najemnik zaś i ten, kto nie jest pasterzem, którego owce nie są własnością, widząc nadchodzącego wilka, opuszcza owce i ucieka, a wilk je porywa i rozprasza; najemnik ucieka dlatego, że jest najemnikiem i nie zależy mu na owcach. Ja jestem dobrym pasterzem i znam owce moje, a moje Mnie znają, podobnie jak Mnie zna Ojciec, a Ja znam Ojca. Życie moje oddaję za owce. Mam także inne owce, które nie są z tej owczarni. I te muszę przyprowadzić i będą słuchać głosu mego, nastanie jedna owczarnia, jeden pasterz.

Komentarz:

Już w Starym Testamencie mamy wspaniały obraz kochającego pasterza. „Podobnie, jak pasterz pasie swą trzodę — czytamy w Księdze Izajasza (40,11) — gromadzi ją swoim ramieniem. Jagnięta nosi na swej piersi, owce karmiące prowadzi łagodnie”. A Psalmista wyśpiewuje swą wdzięczność, że tak namacalnie może doświadczać pasterskiej opieki Boga: „Pan jest moim pasterzem, nie brak mi niczego. Pozwala mi leżeć na zielonych pastwiskach. Prowadzi mnie nad wody, gdzie mogę odpocząć, orzeźwia moją duszę” (Ps 23). Dokładnie w tę symbolikę wchodzi Pan Jezus w swojej przypowieści o pasterzu, który zostawia dziewięćdziesiąt dziewięć owiec, ażeby szukać tej jednej owieczki, która się zgubiła.

W dzisiejszej Ewangelii pojawia się moment, którego nie znajdujemy w innych biblijnych tekstach o boskim pasterzu. Mianowicie Dobry Pasterz oddaje życie za swoje owce. To proste zdanie mówi bardzo wiele zarówno o Bożej miłości do człowieka, jak o ludzkiej godności. Gdyby zwyczajny pasterz oddawał swe życie za zwyczajne owce, byłby po prostu niemądry. Owce nie są warte ludzkiego życia. My jednak byliśmy dla Pana Jezusa warci tego, żeby oddał za nas swoje życie — i to w straszliwej męce na krzyżu. Tak, wcielenie Syna Bożego i Jego męka na krzyżu stanowią niepojętą miarę Jego miłości do ludzi oraz naszej godności.

Jest jeszcze w dzisiejszej Ewangelii jedno zdanie, które w pełni prawdziwe będzie dopiero w życiu wiecznym. Jest to zdanie naprawdę frapujące. Powiada Pan Jezus: Ja „znam moje owce, a moje Mnie znają, podobnie jak Mnie zna Ojciec, a Ja znam Ojca”. To, że Pan Jezus już teraz zna nas wszystkich i każdego z nas poszczególnie, że ogarnia każdego z nas w pełni i do końca swoją kochającą wiedzą — to

oczywiste. Ale my Go jeszcze nie znamy całymi sobą. Nasza znajomość Pana Jezusa i miłość do Niego dopiero w nas rosną. Wciąż jest w nas jakaś grzeszna ciemność, która nie jest jeszcze rozświetlona kochającym poznaniem Jezusa. Dopiero w życiu wiecznym — żeby sięgnąć po sformułowanie Apostoła Pawła — mojego Dobrego Pasterza „poznam tak, jak i zostałem poznany” (1 Kor 13,12). Dopiero wówczas nasza jedność z Dobrym Pasterzem będzie bez żadnych deformacji odzwierciedlała jedność Przedwiecznego Ojca z Jego Jednorodzoną Synem.

o. Jacek Salij OP